

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๔๗/๒๕๕๒

เรื่องพิจารณาที่ ๔๗/๒๕๕๒

วันที่ ๒๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๒

เรื่อง ศาลแขวงสุพรรณบุรีสั่งคำโต้แย้งของจำเลย (นายสมศักดิ์ โรจนสถาพรกิจ) ในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ ๕๗๓/๒๕๔๖ เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๐ และมาตรา ๒๑๕ วรรคสอง หรือไม่

ศาลแขวงสุพรรณบุรีสั่งคำโต้แย้งของจำเลย (นายสมศักดิ์ โรจนสถาพรกิจ) เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบสรุปได้ว่า

องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านโพธิ์ โดย นายวิรัตน์ คำหอมกุล ประธานกรรมการบริหาร โจทก์ฟ้องนายสมศักดิ์ โรจนสถาพรกิจ เป็นจำเลย ต่อศาลแขวงสุพรรณบุรี ว่าจำเลยเป็นพนักงานส่วนตำบลของโจทก์ ตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านโพธิ์ ทำหน้าที่หัวหน้าสำนักงานปลัด มีหน้าที่กำกับ ควบคุม ดูแล และตรวจสอบการปฏิบัติงานของพนักงานส่วนตำบล โดยได้รับเงินเดือนจากโจทก์ ในอัตราเดือนละ ๖,๘๗๐ บาท และมีสิทธิเบิกค่าเช่าบ้านในอัตราเดือนละ ๑,๒๕๐ บาท นอกจากนี้ยังมีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนเลขานุการคณะกรรมการบริหารส่วนตำบลบ้านโพธิ์ อีกเดือนละ ๒,๐๐๐ บาท ต่อมาจำเลยกระทำผิดวินัยขาดราชการติดต่อกันเกินกว่า ๑๕ วัน โดยไม่มีเหตุผล

- ๒ -

อันสมควร โจทก์มีคำสั่งไล่จำเลยออกจากราชการโดยให้พ้นจากหน้าที่ย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๔๓ ในระหว่างวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๔๓ ถึงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๔๔ จำเลยได้เบิกเงินเดือน ๓๔,๓๕๐ บาท ค่าเช่าบ้าน ๖,๒๕๐ บาท และเงินเลขานุการ ๑๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๕๐,๖๐๐ บาท ไปจากโจทก์แล้ว เมื่อปรากฏว่าจำเลยถูกไล่ออกจากราชการมีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๔๓ จำเลยจึงต้องคืนเงินจำนวนดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๔๔ จนถึงวันฟ้อง เป็นเงินดอกเบี้ย ๗,๒๕๗.๒๘ บาท ขอให้บังคับจำเลยคืนหรือชดใช้เงิน ๕๗,๘๕๗.๒๘ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี จากต้นเงิน ๕๐,๖๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

จำเลยให้การว่า จำเลยไม่ได้กระทำผิดวินัยขาดราชการติดต่อกันเกินกว่า ๑๕ วัน คำสั่งของโจทก์ให้ไล่จำเลยออกจากราชการเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เงินเดือน ค่าเช่าบ้าน และค่าตอบแทนดังกล่าวเป็นเงินที่จำเลยเบิกจากโจทก์ในขณะที่จำเลยปฏิบัติหน้าที่ราชการ การที่โจทก์มีคำสั่งไล่จำเลยออกจากราชการโดยมีผลย้อนหลังเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โจทก์จึงไม่มีสิทธิฟ้องเรียกเงินดังกล่าวคืนจากจำเลย ขอให้ยกฟ้อง ศาลแขวงสุพรรณบุรีพิพากษายกฟ้อง คำอุทธรณ์ยอมให้เป็นพิบ

ต่อมาจำเลยอุทธรณ์ต่อศาลอุทธรณ์ภาค ๗ ว่า คำสั่งของโจทก์ที่ไล่จำเลยออกจากราชการไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลอุทธรณ์ภาค ๗ พิจารณาแล้วเห็นว่า แม้หากจะฟังได้ดังที่จำเลยอุทธรณ์ ก็หาทำให้ผลของคำพิพากษาเปลี่ยนแปลงไปแต่ประการใดไม่ อุทธรณ์ของจำเลยจึงไม่เป็นสาระแก่คดีอันควรได้รับการวินิจฉัยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ วรรคแรก จึงพิพากษายกอุทธรณ์ของจำเลย และคืนค่าขึ้นศาลในชั้นอุทธรณ์ทั้งหมดให้แก่จำเลย คำทนายความชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพิบ

จำเลยฎีกาต่อศาลฎีกา ในระหว่างคดีอยู่ระหว่างนัดฟังคำพิพากษาศาลฎีกา จำเลยเห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๑ มาตรา ๓๕ มาตรา ๔๐ มาตรา ๑๕๗ มาตรา ๒๑๘ และมาตรา ๒๑๙ มติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๓๖

- ๓ -

และมติคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดสุพรรณบุรีให้ไล่จำเลยออกจากราชการขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๑ มาตรา ๔๐ มาตรา ๑๕๗ มาตรา ๒๑๘ และมาตรา ๒๑๙ จึงยื่นคำร้องต่อศาลแขวงสุพรรณบุรีเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ ต่อไป

ศาลฎีกามีคำสั่งในคำร้องที่ ท. ๓๒๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๒ วินิจฉัยว่า ศาลรัฐธรรมนูญเคยมีคำวินิจฉัยที่ ๘/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๐ ว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๖๔ แม้รัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าวถูกยกเลิกแล้ว แต่ได้รับการรับรองต่อมาโดยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ และมาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๖๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ก็บัญญัติไว้มีข้อความทำนองเดียวกับมาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๑ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ในหมวด ๓ สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย ดังนั้น คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าวที่วินิจฉัยว่าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ จึงใช้บังคับแก่คำร้องของจำเลยได้ ไม่จำเป็นต้องส่งคำร้องในส่วนนี้ไปให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยซ้ำอีก สำหรับบทบัญญัติมาตรา ๓๕ มาตรา ๑๕๗ และมาตรา ๒๑๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ที่จำเลยขอให้ส่งศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัยนั้น ไม่ใช่กรณีที่จะใช้บังคับแก่คดีนี้ ส่วนมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๓๖ และมติคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดสุพรรณบุรีให้ไล่จำเลยออกจากราชการนั้น ไม่ใช่บทบัญญัติกฎหมาย จึงไม่จำเป็นต้องส่งศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัย จึงให้ส่งคำร้องและความเห็นของจำเลยให้ศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัยเฉพาะปัญหาที่ว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๐ และมาตรา ๒๑๙ วรรคสอง หรือไม่ ตามรัฐธรรมนูญแห่ง

- ๔ -

ราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ โดยให้ศาลชั้นต้นมีหนังสือถึงสำนักงานศาลยุติธรรม พร้อมกับแจ้งให้จำเลยจัดทำเอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อส่งศาลรัฐธรรมนูญตามข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๐

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำโต้แย้งของคู่ความเป็นไปตามหลักเกณฑ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยหรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งพร้อมด้วยเหตุผลว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังไม่มีการวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย ในระหว่างนั้นให้ศาลดำเนินการพิจารณาต่อไปได้ แต่ให้รอการพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว จนกว่าจะมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ” และวรรคสองบัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลรัฐธรรมนูญเห็นว่าคำโต้แย้งของคู่ความตามวรรคหนึ่งไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ศาลรัฐธรรมนูญจะไม่รับเรื่องดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้”

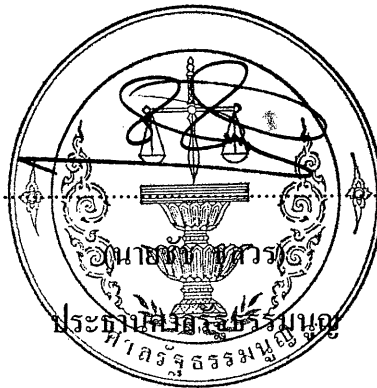
พิจารณาแล้วเห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติว่า “ข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่จะยกขึ้นอ้างในการยื่นอุทธรณ์นั้น คู่ความจะต้องกล่าวไว้โดยชัดแจ้งในอุทธรณ์ และต้องเป็นข้อที่ได้ยกขึ้นมาก่อนแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น ทั้งจะต้องเป็นสาระแก่คดีอันควรได้รับการวินิจฉัยด้วย” ย่อมเป็นไปตามหลักการในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๕ วรรคสอง ที่บัญญัติว่า “...กรณีที่ศาลฎีกาเห็นว่าข้อกฎหมายหรือข้อเท็จจริงที่อุทธรณ์หรือฎีกานั้นจะไม่เป็นสาระอันควรแก่การพิจารณา ศาลฎีกามีอำนาจไม่รับคดีไว้พิจารณาพิพากษาได้...” ดังนั้น คำโต้แย้งของคู่ความจึงไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ วรรคสอง ในส่วนประเด็นที่ได้แย้งว่าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง

- ๕ -

มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๐ หรือไม่นั้น เมื่อพิจารณาว่าคำโต้แย้งของกลุ่มความไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัยแล้ว จึงไม่ต้องวินิจฉัยประเด็นนี้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

- ๖ -

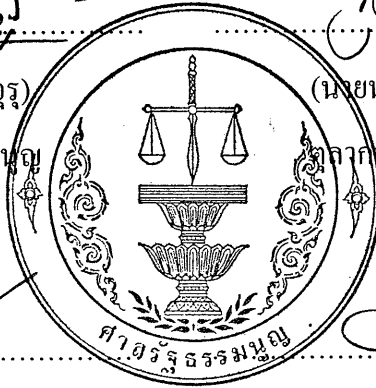
คำสั่งที่ ๔๖/๒๕๕๒

(นายเจริญ ภัคดีชนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายเจริญ อินทजार)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายเฉลิมพล เฮงอุรุ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนุรักษ์ มาประณีต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวสันต์ สร้อยพิสุทธิ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุพจน์ ไข่มุกด์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิติมนตรี)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ